

südamega, kartlik, arg, häbelik ja mõnes tátis imelik — nüüd sest ajast, kus ta naestetuste eluaja tõotas rauda taguda, on ta ka tõeste raudsüdame saanud.

Jah need endised ajad olivad küll rõõmsad ja furwad ühtlasi — praegused on ainult rõõmsad, aga mõnikord siiski soowiks nagu neid endisi noorepõlwe aegu tagasi.

Kuis ei uiskanud ja ilutsenud mu süda, kui Wiit nägin. See oli üks armas aeg. — Siis ajas wana koolmeister oma kondiwalus mu koolilase koerapiitsaga tagasi. Ma nutsin terve pühapäewa pärast lõune ja õd. Siis korjasin ma krimpjud krampsjud kotti ja läksin ära külast ja wallast. Ei olnud mul enam seal pidamist. — Wõõras paigas, wõõra inimeste seas jahtus süda, jahenes kurbdus ja nüüd kiidan oma tuulemehket: Kui selle tiivad tubliste käiwad, nii et wõlw wabiseb ja mõlemad kiwid müristewad: Siis pistan käed tasku ja naeran. See on omeli üks abielu, mis need kaks kiwi peawad. Üks müristeb siin weesti seinas teine seal; kofku nad kunagi ei saa, aga rõõmsad on nad siiski ja kui hea mul on, siis hüppawad nii, et kaks kolinal trepist alla. Mis minulgi paremat waja on? Nüüd olen mina mõlder ja jahwatan, kiwid keerlegu. Oleks mu noore põlwe tahtmised täide läinud, siis oleks see, mis nad targalt armastusjeks nimetawad, mõlder olnud ja jahwatanud ja mina oleksin pidanud ühes nurgas ning ma abikaas teises nurgas mürijema ja ilka ja ilka mürijema. — Ja aga kaua on see küll kestnud, enne kui nii mõistliku mõtte kätte sain. Wõi olgu see mõte ka mõne meelest mõistmata, nõu minugi pärast, mind on ta jälle jalule aidanud ja kaineks meheks teinud. Mitte kui oleks ma wähe ajal joodik olnud, ei seda küll mitte. Aga armastuse paelus olin ma hoopis wangis ja see tegi mu joobnuka. Sell ajal kui ma oma fraamid kofku korjasin ja ära läksin, olin küll wihane sepa peale. Ma arwasin kindlaeste, et tema edeswidi Wiit kõrwas õnne saab maitsema — aga näe kuida lood nüüd: Praegu on meie külas kaks wana poissti perepidajad ja üks wana tüdruk, üks pealmel, üks Almel, üks Sepal, kõik kolm oleme omast kohast õige õnnelikud.

„Dota, oota, Riiskel! Kui kangel sa ju oled? Minul jäi esmalt peatükk poolele.“

Seda ma nägin. et olid kriipsu sõna toha teinud — aga mis sinna parata. Ega seegi töö tobiinud seni seista kui sina sevikojas olid. Mina tuln tuppa ja panin ju firja et kõi kolm: sina ja Wiit ja mina, nõnda ütelda poisimehed oleme ja seda peab ju maailm minu arust kõige pealt teadma, kui endid ülepea korra temale hakkasime tutwustama.

„So, so! Aga ega sa seda ei kõnelenud, et ma seekord koolmeistri juurest ära jooksin, kui ema kosjaasjust hakkas juttu tegema ja koolmeister nii kurtaks sai?“

„Ei, sest ma isegi siamaani midagi selget ei teadnud. Pole sa ju miallari oma laagu seel kandist laiemalt ära jutustanud.“

Mis sa räägid? Kas meil ka weel midagi saladust teine teise eest on? No olgu kuida on. Kui ma seda sõlme eht laiemalt ja sügawamalt pole harutama hakanud, siis on see selle pärast, et see üks peatükk on, millest ma iga tabes mitte heal meelele ei kõnele. — Aga ära pagesin ma seekord küll toost. Sest ema hakkas imelikke jutte minu ja Wiit kohta ajama. Koolitua usse peal tuli mulle üks tutaw mees wasta, seda wiist sina seekord koolile oma asju olid ajama läkitanud. Kuida tema lästi käinud, seda tead ise. Mina pöörasin koolitua juurest ruttu kooliisse ja pärast tuln mööda wälja äärt küllasse tagasi ja jelle tee peal juhtus mulle midagi, mis nii tähtsusetu wälja poole, mis aga minuusse wäga raskesti mõjus. Ma mõtlesin läies üht ja teist. Ka Wiit tuli mulle meele ja ema sõnad. Tee peal oli üks siwelipõõsas ja sellel olivad weel mõned õied küllas, eht küll lewade õiguse pärast juba tüki aega mööda oli. Mis ma nende õitega pidin tegema? Juba eemalt paistiwad nad mulle silma.

Ma otisin õige, kas leian ühe „õnne“ oma abielu peale.

Sirutasin juba eemalt läe wälja ofsa murdma. Päikene paistis nii soojalt ja armsalt ja õied säbendasiwad mitme tarwaliselt. „Eis is“ kuulen oma eest maast. Nõel uss maas! Nii pole ma küll kunagi ebmatanud, kui sel korral selle tübja nõelusest pärast oma jalge ees. Ma targasin tagasi ja kondid olivad mul pärast ehmatust kõi langed.